

Розділ перший

Я взяв блокнот у шкіряній палітурці, що був моїм незмінним супутником упродовж усієї подорожі. Його сторінки були потерті й обтріпані дощем і сонцем, а ще — справжніми випробуваннями, що виникли під час моєї пішої мандрівки через континент.

Відтоді сплигло багато води, але щоразу, коли в моїх руках опинявся цей щоденник, я миттєво переносився в минуле. І щоразу мої спогади починалися однаково — з мого прибуття до Африки.

Як давно це було, але як сильно вплинув на мене цей досвід — так сильно, що назавжди оселився в моїй душі. Зрештою, я там ледь не загинув. Зрештою, я знайшов там своє життя.

Коли моя мандрівка до Африки тільки розпочиналася, я навіть не підозрював, що на мене чекає. Мої знання обмежувалися фотографіями з книжок, і я майже нічого не знав про тамтешніх людей, тварин і природні умови, з якими мені довелося згодом зіткнутися. Але тоді все це не мало значення. Я знав одне, і цього було достатньо. Знав, що маю стати щасливим. І чомусь я вважав, що саме в Африці зможу відшукати своє щастя.

Я розгорнув щоденник. На одній зі сторінок значилося: «День 1». А далі — лише єдиний запис: «Сьогодні починається пригода». А й справді, мої пригоди почалися ще найпершого дня. До Африки я дістався на кораблі. Уся подорож зайняла майже три тижні. Я покинув дім, узявши лише великий наплічник з одягом, основним похідним приладдям, міцними туристичними черевиками, крислатим капелюхом від сонця й грошима, які я відкладав на цю мандрівку протягом двох років.

Два роки знадобилося мені, щоб пройти весь шлях від зародження моєї мрії до втілення її в реальність. Комусь може здатися, що це дуже довго, але так не видається, якщо поміркувати про життя більшості людей. Багато з тих, кого я зустрів за ці два роки, теж висловлювали бажання поїхати до Африки. Спершу я намагався донести до них: якщо мені до снаги здійснити цю подорож, то їм тим паче. Я, з усього видно, заробляв не більше за них. Узагалі-то навіть менше.

Та невдовзі я зрозумів, що мої знайомі не надто серйозно ставилися до можливості поїхати до Африки, інакше вони вже давно там побували б. Їм подобалося обговорювати свої мрії, які врешті так і залишалися лише мріями. Ці люди не збагнули того, що якось спалахнуло в моїй свідомості й що згодом підтвердила Ма-Ма Гомбе: насправді мрії — це реальність, що чекає на втілення. Але вони не чекатимуть вічно. У певний момент ви маєте самі почати втілювати їх у життя, інакше вони просто зникнуть.

І от я стояв на порозі здійснення своєї мрії — довгов'язий 22-річний хлопець, худорлявий, але жилавий, бо займався спортом більшу частину свого життя. Сторонньому спостерігачеві я, мабуть, здався б спокійним і впевненим у собі, але не зухвалим: я був дещо не впевнений у майбутньому, однак переконаний, що рухаюся в правильному напрямі.

Мої предки — вихідці зі Східної Європи, і в моїх венах змішалася кров різних народів. Світле волосся й блакитні очі я отримав у спадок від матері, а здатність швидко засмагати до насичено-коричневого відтінку передалася мені від родини батька.

І ось я тут — в Африці.

Розділ другий

Перший крок на африканський континент виявився не таким захопливим, як я собі уявляв. Не знаю чому, але я ніколи не думав, що сходитиму з корабля просто в місто, хоча це було цілком логічно. Натомість, думаючи про Африку, я малював собі в уяві прекрасні безкраї рівнини та безліч тварин. Згодом виявилось, що всього цього в Африці було вдосталь, але не на пристані.

Коли я зійшов з трапа, мене зустріла сила-силенна людей. Переді мною майоріли незліченні темношкірі обличчя, що допитувалися, чи не потрібні мені провідник, транспорт, місце для ночівлі, їжа... Я відхилив усі запрошення й пропозиції та попрямував просто до міста. Перед тим як покинути рідну країну, я прочитав, що найкращим місцем зупинки для мандрівників вважають невеличкий готель під назвою «Втеча».

Я миттєво відчув потяг до цього місця через саму лише назву. Готель із такою промовистою назвою якнайкраще підходить тим, хто прагне втекти від старого життя. Хвилин двадцять я блукав вузькими

вуличками, щоб його відшукати. Якби я чітко знав, куди йду, то дістався б до готелю, мабуть, хвилин за п'ять, та я дещо заблукав і тепер зачаровано спостерігав за всім, що відбувалося навколо.

На вулицях вирувало життя. М'ясники продавали великі частини туш якихось трав'янистих тварин на кшталт антилоп імвала чи куду: попередньо розрізані й висушені шматки м'яса вони виклали на столах під палючим сонцем. Інші продавці торгували похідним приладдям, спорядженням для сафари, мисливською зброєю, мачете, мапами й навіть такими дивацтвами, як роги й копита. Загалом у місті панував упорядкований хаос: мандрівники намічали на картах маршрути майбутніх подорожей, а провідники збирали необхідні припаси.

Прибувши до готелю, я одразу зрозумів, чому його так рекомендували. Він не вирізнявся вишуканим чи дорогим інтер'єром, річ була не в тому. Навпаки, він приваблював своєю природною чарівністю. Перед будівлею і на задньому дворі були пишні сади, а з вікон готелю відкривався неймовірний краєвид — гори на півночі. Додайте сюди ще автентичні різьблені дерев'яні фігурки й меблі — і ви зрозумієте, що тут усе було ідеально облаштовано для «Втечі».

Я пройшов крізь широко відчинені двері до стійки реєстрації. Чоловік в одязі кольору хакі відірвався від книжки й глянув на мене.

— Доброго ранку, друже, — привітався він, усміхаючись. — Чим можу допомогти?

— Я чув, що це найкращий у місті готель, де можна зупинитися, щоб перепочити й зібратися далі в дорогу, — мовив я.

— Так і є, заради цього ми й працюємо, — сказав він приязно.

— Мене звати Джек, — я простягнув йому руку.

— Дуже приємно, Джеку, я Мік.

— Звідки ви, Міку? — запитав я, коли ми потисли один одному руки.

— Можна сказати, звідусюди. Народився в Австралії, але вже років десять мешкаю тут. До того деякий час жив в Азії, а перед тим — у Південній Америці.

Я кивнув.

— То що ж привело вас до Африки, Джеку? — поцікавився він.

«Гарне запитання», — подумав я.

— Я й сам не знаю напевне. Просто відчув потяг приїхати сюди. Два роки збирав гроші — і ось я тут.

— Правильно. Якщо сумніваєшся, прислухайся до внутрішнього чуття, — сказав він з усмішкою. — Більшість людей приїжджає подивитися на тварин. Вас таке цікавить?

Я кивнув.

— Це одна з головних причин, чому я приїхав сюди.

— Яких тварин ви сподіваєтеся побачити?

— Напевно, сказати «всіх» буде занадто, але я справді хочу побачити якомога більше різних видів, — відповів я. — Слонів, носорогів, левів, леопардів, буйволів, антилоп, гіпопотамів... Усіх їх.